

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko Krajowemu Ośrodkowi Wsparcia Rolnictwa w W.
o oznaczenie wysokości świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 października 2018 r.,
zażalenia strony powodowej
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 lutego 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

**uchyla zaskarżone postanowienie, pozostawiając
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w
orzeczeniu kończącym postępowanie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 lutego 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił skargę kasacyjną powódki B. sp. z o.o. w G., wniesioną od wyroku tego Sądu z dnia 4 października 2017 r. Jako podstawę prawną odrzucenia Sąd wskazał art. 398⁶ § 2 k.p.c. W jego ocenie skarga nie spełnia wymagania konstrukcyjnego z art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c., ponieważ nie precyzuje, czy orzeczenie Sądu drugiej instancji zaskarżone zostało w całości czy w części. Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że zaskarżony wyrok w punkcie I zawierał rozstrzygnięcie o częściowym uchyleniu wyroku Sądu

Okręgowego w K. i umorzeniu postępowania w tej części, w punkcie II – orzeczenie o oddaleniu apelacji w pozostałym zakresie i w punkcie III – rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego. Powód w skardze ograniczył się do oznaczenia, że jest to „skarga kasacyjna od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), Wydział I Cywilny, wydanego w dniu 4 października 2017 r. w sprawie do sygn. akt I ACa (...) doręczonego pełnomocnikowi powoda 6 listopada 2017 r.”, nie określił natomiast zakresu zaskarżenia, jedynie we wniosku kasacyjnym domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku w punkcie II i III i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji. Sąd Apelacyjny przychylił się do stanowiska, zgodnie z którym sformalizowany charakter i wymagany profesjonalizm osób sporządzających skargi kasacyjne uzasadnia rygorystyczne przestrzeganie wymagań konstrukcyjnych przewidzianych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., co w wypadku zaskarżenia wyroku w części wiąże się z koniecznością powołania odpowiednich jednostek redakcyjnych wyroku, które są objęte zaskarżeniem, a w wypadku objęcia zaskarżeniem jego całości wiąże się z koniecznością użycia formuły o zaskarżeniu wyroku „w całości”.

W zażaleniu na postanowienie odrzucające jej skargę kasacyjną powódka zarzuciła naruszenie art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. i wniosła o uchylenie tego postanowienia argumentując, że dopuściła się jedynie niedokładności pisarskiej, która nie powinna wywoływać skutku odrzucenia. Zwróciła uwagę, że punkt I wyroku był zgodny z jej żądaniem, wobec czego nie miała interesu w jego zaskarżeniu.

We wnioskach skarżąca domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia i nadania biegu skardze kasacyjnej oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wyłączną przyczyną odrzucenia skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie było niezamieszczenie w niej jednoznacznego sformułowania, czy orzeczenie to jest zaskarżone w całości czy w części, czego wymaga art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c.

Niewątpliwie formalizm postępowania kasacyjnego jest znaczny, jednak w rozpatrywanej sprawie treść zaskarżonego orzeczenia nie pozostawiała

wątpliwości co do aktualnego przedmiotu sporu między stronami. W punkcie I. zawarte zostało wyłącznie postanowienie formalne, kończące sprawę w części, z której powód zrezygnował, zrzekając się roszczenia, oczywiste było więc, że przedmiotem zaskarżenia jest całość rozstrzygnięcia merytorycznego. Porządkując treść orzeczenia Sądu Apelacyjnego z dnia 4 października 2017 r. według formy zawartych w nim rozstrzygnięć, charakter wyroku miało jedynie orzeczenie zawarte w punkcie II. (oddalenie apelacji w pozostałym zakresie), pozostałe stanowiły natomiast postanowienia.

W tym stanie rzeczy określenie w części tytułowej, że wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia jest to „skarga kasacyjna od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), Wydział I Cywilny, wydane w dniu 4 października 2017 r. w sprawie do sygn. akt I ACa (...)” (...) wystarczająco wyjaśniało zakres zaskarżenia. Zawarte w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaganie, by skarga zawierała wskazanie czy orzeczenie jest zaskarżone w całości, czy w części nie jest równoznaczne z obowiązkiem użycia w skardze ściśle sformułowań ustawowych („w całości” albo „w części”), lecz nakłada powinność jednoznacznego wyjaśnienia zakresu zaskarżenia. Artykuł 130 § 1 zd. ostatnie k.p.c. nie jest wyłączony w postępowaniu kasacyjnym i może być w nim stosowany za pośrednictwem art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., jakkolwiek rygorystycznie, a więc – w rozpatrywanym wypadku - tylko wówczas, kiedy zachodzi oczywista niedokładność w treści elementu konstrukcyjnego skargi, niepozostawiająca wątpliwości co do rzeczywistej intencji autora, nie zaś wówczas, kiedy dany element konstrukcyjny został pominięty lecz jego hipotetyczny kształt mógłby ewentualnie zostać wyinterpretowany z całości skargi.

Ponieważ przyczyna odrzucenia skargi kasacyjnej wskazana przez Sąd Apelacyjny nie wystąpiła, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. i orzekł o kosztach postępowania po myśli art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹, art. 391 § 1 i art. 108 § 1 k.p.c.